

Sygn. akt I ACa 565/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Edyta Mroczek

Sędziowie: SA Dorota Markiewicz

SO (del.) Joanna Wiśniewska-Sadowska (spr.)

Protokolant: referent stażysta Weronika Trojańska

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. S.

przeciwko W. B. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 2 października 2014 r., sygn. akt II C 395/12

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu Warszawa – Praga w Warszawie, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w instancji odwoławczej.

Dorota Markiewicz Edyta Mroczek Joanna Wiśniewska-Sadowska

Sygn. akt I ACa 565/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 października 2014 r. Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie w sprawie o sygn. akt II C 395/12 z powództwa A. S. przeciwko W. B. (1) o zapłatę uchylił w całości wyrok zaoczny z dnia 7 marca 2013 r. i powództwo oddalił.

Podstawą tego wyroku były następujące ustalenia i rozważania:

W. B. (2) podpisał weksel in blanco oraz deklarację do weksla in blanco jako zabezpieczenie umowy pożyczki. W dniu 16 stycznia 2012 r. A. S. wypełniła blankiet wekslowy, podpisany przez pozwanego, na sumę 600.000 zł, płatny w W..

W ocenie Sądu Okręgowego powództwo było niezasadne. Sąd wskazał, że powódka dochodziła od pozwanego kwoty 600.000 zł z tytułu zobowiązania wekslowego. Wystawiony przez pozwanego weksel był tzw. wekslem in blanco, czyli wekslem niezupełnym. Sąd przywołał art. 10 prawa wekslowego, wskazując, że powyższy przepis odnosi się do weksla niezupełnego w chwili wystawienia. Wskazał, że wystawienie weksla in blanco łączy się z zawarciem

porozumienia pomiędzy podpisanym a osobą, której wręcza on weksel in blanco. Porozumienie (deklaracja wekslowa) określa, jaką treścią odbiorca weksla może wypełnić weksel in blanco. Sąd I instancji przytoczył ponadto wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 1999 r. (sygn. akt I CKN 51/98), zgodnie z którym zobowiązanie wekslowe osoby, która weksel wręczyła, nie powstaje w razie wypełnienia weksla in blanco przez jego odbiorcę niezgodnie z otrzymanym upoważnieniem. Wskazał, że deklaracja wekslowa podlega regułom interpretacyjnym oświadczeń woli wyrażonym w art. 65 k.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 1998 r., sygn. akt III CKN 531/97).

Oceniając treść deklaracji wekslowej Sąd Okręgowy stwierdził, że została stworzona ze wzoru, gdzie wszystkie pola mogące identyfikować osobę wierzyciela, datę zawarcia umowy oraz zobowiązanie, które weksel miał zabezpieczać, nie zostały wypełnione. Zdaniem Sądu z treści deklaracji wynika, że weksel zabezpieczać miał umowę pożyczki, której bliższa identyfikacja nie jest możliwa. Sąd Okręgowy podkreślił ponadto, że powódka w toku całego postępowania jako zobowiązanie pozwanego jednoznacznie podawała jego odpowiedzialność odszkodowawczą, co było sprzeczne z deklaracją wekslową.

Sąd Okręgowy stwierdził, że weksel in blanco został uzupełniony niezgodnie z deklaracją wekslową, a zatem zobowiązanie wekslowe nie powstało. Sąd oddalił wnioski dowodowe powódki wskazując, że wszystkie zawnioskowane środki dowodowe zmierzały do udowodnienia, że pozwany wyrządził powódce szkodę, zaś zobowiązanie wekslowe wynikało z umowy pożyczki, a nie z odpowiedzialności odszkodowawczej, a zatem fakty, których udowodnienia żądała powódka, były nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy uchylił wyrok zaoczny Sądu Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 7 marca 2013 r. w całości i oddalił powództwo.

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka, skarżąc orzeczenie w całości. Skarżąca wniosła o zmianę wyroku, utrzymanie w mocy wyroku zaocznego i zasądzenie kosztów postępowania przed Sądem I i II instancji, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. Naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a w szczególności:
 - a) art. 9 prawa wekslowego przez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, iż pozwany nie odpowiada za przyjęcie i za zapłatę weksla in blanco,
 - b) art. 9 prawa wekslowego przez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że pozwany nie odpowiada za przyjęcie i za zapłatę weksla in blanco,
 - c) art. 10 prawa wekslowego przez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że zobowiązanie wekslowe nie powstało,
 - d) art. 10 prawa wekslowego przez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, iż pozwany skutecznie zasłonił się zarzutem, że powódka nie zastosowała się do porozumienia wekslowego i uzupełniła weksel in blanco niezgodnie z zawartym porozumieniem,
 - e) art. 16 prawa wekslowego przez jego niezastosowanie, w sytuacji, gdy pozwany twierdzi, że nie wystawiał na rzecz powódki weksla in blanco, a przedstawiona przez powódkę deklaracja przedstawia wzór przygotowanego pod zabezpieczenie przez pozwanego udzielonej pożyczki od nieustalonego w niej wierzyciela, a po doręczeniu wezwania do wykupu weksla nie wezwał powódki do wydania weksla,
 - f) art. 65 § 1 i 2 k.c. przez uznanie, że załączona do pozwu deklaracja do weksla in blanco zabezpiecza pożyczkę,
 - g) art. 65 § 2 k.c. przez nie ustalenie, iż zgodnym zamiarem stron nieuzupełnionego formularza deklaracji do weksla in blanco do zabezpieczenia pożyczki podpisanego przez pozwanego wraz ze wskazanym pismem ręcznym numerem PESEL i kopią dowodu osobistego, nie zawierającego innych nanieśń, było zabezpieczenie mogących powstać w przyszłości szkód na skutek nienależytej działalności pozwanego,

h) art. 355 § 2 k.c. przez jego nie zastosowanie, w sytuacji, gdy pozwany prowadząc działalność doradztwa finansowego wypełniając weksel in blanco i deklarację do tego weksla, jak i świadcząc usługi na rzecz powódki, był zobowiązany do należytej staranności przewidzianej dla doradców finansowych,

i) art. 6 k.c. przez uznanie, że na pozwanym nie ciążył obowiązek udowodnienia, iż formularz deklaracji do weksla in blanco do zabezpieczenia pożyczki podpisanym przez siebie wraz z wskazaniem numeru PESEL i kopią dowodu osobistego, który poza podpisem pozwanego nie został wypełniony, jest zgodny z treścią deklaracji,

j) art. 6 k.c. przez uznanie, że na pozwanym nie ciążył obowiązek udowodnienia, że jeżeli twierdzi, iż wystawił deklarację do weksla in blanco dla zabezpieczenia pożyczki, to powinien taką okoliczność udowodnić.

2. Naruszenie przepisów prawa procesowego przez sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, które miały istotny wpływ na wydany wyrok, a w szczególności:

a) art. 233 § 1 k.p.c. przez pominięcie doręczonego w dniu 1.02.2012 r. wezwania z dnia 26.01.2012 r. do wykupu weksla w terminie do dnia 13 lutego 2012 r. ze wskazaniem, że zostało ono wystawione zgodnie z deklaracją wekslową na kwotę 600.000 zł odpowiadającej kwocie odszkodowania za nienależyte świadczenie przez pozwanego usług doradztwa finansowego i związanych z nimi stratami, jakie powódka poniosła oraz faktu, iż pozwany nie odmówił przyjęcia weksla i nie zażądał jego wydania,

b) art. 233 § 1 k.p.c. przez uznanie za wiarygodne oświadczenia pozwanego, że Pozwany nieuzupełniony formularz deklaracji do weksla in blanco do zabezpieczenia pożyczki podpisał przez siebie wraz ze wskazanym pismem ręcznym numerem PESEL i kopią dowodu osobistego, nie zawierającego innych naniesień, wystawił do zabezpieczenia pożyczki, w sytuacji, gdy nie kwestionował treści deklaracji ujawnionej przez Powódkę w wezwaniu do wykupu weksla i nie odmówił jego przyjęcia,

c) art. 233 § 1 i 2 k.p.c. przez pominięcie zeznań powódki z dnia 7.03.2013 r.,

d) art. 233 § 2 k.p.c. przez to, że sąd dał wiarę wszystkim oświadczeniom pozwanego nie wskazując powodów swego stanowiska, a nie dał wiary wszystkim dowodom przedstawionym przez powódkę (niektóre dowody pomijając w uzasadnieniu) i wyjaśnieniom złożonym na rozprawie, które wskazywały na rzeczywistą treść deklaracji nie wskazując przyczyn i powodów odmowy uznania za wiarygodne oświadczenia powódki dotyczącego treści łączącego strony stosunku prawnego, co wskazuje, że zaskarżony wyrok został wydany z naruszeniem zasad: swobodnej oceny dowodów, logicznego rozumowania i bez uwzględnienia doświadczenia życiowego,

e) art. 227 k.p.c. przez oddalenie wniosków dowodowych.

Rozpoznając sprawę w granicach zaskarżenia, Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zdaniem Sądu Apelacyjnego apelacja powódki jest zasadna o tyle, że skutkowałą uchyleciem zaskarżonego orzeczenia ze względu na nierozpoznanie istoty sprawy, choć nie wszystkie podniesione w niej zarzuty zasługiwały na uwzględnienie.

Na wstępie podkreślić należy, że weksel niepełny uzyskuje charakter abstrakcyjny dopiero po indosowaniu. Wcześniej ma charakter kauzalny, jego wystawienie jest bowiem efektem porozumienia (ustnego bądź pisemnego – deklaracja wekslowa) zawartego między stronami (wystawcą weksla a remitentem). Porozumienie stron określa zatem warunki wypełnienia weksla, doprecyzowując termin i warunki jego wypełnienia, kwotę, a także wskazuje, jaki stosunek podstawowy weksel zabezpiecza.

Wbrew zarzutom apelacji w niniejszej sprawie nie doszło do naruszenia art. 10 prawa wekslowego, przepis ten przewiduje bowiem ograniczenie możliwości powoływania się na niezgodność wypełnienia z upoważnieniem jedynie w stosunku do osoby trzeciej, która uzyskała posiadanie weksla w drodze indosu, ma zatem zastosowanie wyłącznie do sytuacji, gdy przedmiotem nabycia był już weksel wypełniony i przeniesiony na inną osobę w drodze indosu (por.

wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 5 lutego 1998 r., III CKN 342/97, z dnia 21 września 2006 r., I CSK 130/06, z dnia 23 października 2008 r., V CSK 71/08), co ma bezpośredni związek z zabezpieczającą funkcją tego przepisu. Art. 10 prawa wekslowego służy bowiem ochronie dłużników wekslowych oraz bezpieczeństwu obrotu wekslowego. Zgodnie z tym przepisem nabywca weksla powinien być chroniony przed zarzutami wypełnienia weksla niezgodnie z porozumieniem z uwagi na to, że istotne znaczenie ma dla niego treść weksla, a nie treść porozumienia łączącego dłużnika wekslowego i odbiorcę weksla, który jest jego zbywcą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2008 r., V CSK 71/08). Z powyższych względów wobec posiadacza tak nabytego weksla nie można w zasadzie (z zastrzeżeniem wyjątków wskazanych w art. 10 prawa wekslowego) zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do porozumienia, a posiadacz nie ma co do zasady obowiązku sprawdzenia u osoby podpisanej na wekslu prawidłowości treści weksla. W niniejszej sprawie natomiast bezsporne jest, że weksel, którego dotyczył spór nie był przedmiotem obrotu (nie był indosowany), a spór toczył się tylko i wyłącznie między wystawcą weksla a remitentem, a tym samym możliwe było podniesienie zarzutu niezgodności wypełnienia weksla in blanco z treścią zawartego porozumienia dotyczącego warunków jego wypełnienia, zaś ograniczenia wskazane w art. 10 prawa wekslowego nie miały zastosowania.

Zasadą jest, że w sytuacji, gdy żądanie pozwu oparte jest na samym wekslu, sąd bada jedynie weksel i prawidłowość jego wypełnienia, nie odnosząc się do stosunku podstawowego, który legł u podstaw wystawienia weksla. Powód, występując z powództwem o zapłatę opartym na twierdzeniu, że dochodzone roszczenie przysługuje mu od pozwanego na podstawie podpisanego przez niego weksla, powinien do pozwu dołączyć poświadczający to weksel, nie ma natomiast obowiązku wskazywania jakichkolwiek okoliczności faktycznych dotyczących wystawienia weksla. To pozwanego obciąża wykazanie bezzasadności tak uzasadnionego żądania. Dopiero pozwany, zgodnie z zasadą rozkładu ciężaru dowodów, może zgłosić zarzuty dotyczące samego weksla, jego niezgodności z deklaracją wekslową, prawdziwości podpisu, ewentualnie zarzuty dotyczące stosunku podstawowego, który legł u podstaw wystawienia weksla. Przy czym samo istnienie dokumentu o cechach weksla własnego nie przesądza samo przez się o istnieniu zobowiązania wekslowego osoby na nim podpisanej. Zobowiązanie wekslowe nie powstanie, m.in. w sytuacji, gdy dokument w chwili wręczenia go kontrahentowi był wekslem in blanco i został wypełniony niezgodnie z upoważnieniem osoby wręczającej blankiet. Zobowiązanie wekslowe osoby, która weksel wręczyła, nie powstaje bowiem w razie wypełnienia weksla in blanco przez jego odbiorcę niezgodnie z otrzymanym upoważnieniem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 1999 r., I CKN 51/98). Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, gdy weksel został wystawiony na zabezpieczenie roszczeń wynikających z określonego stosunku podstawowego, natomiast został wypełniony w związku z innymi roszczeniami. Inna sytuacja następuje wówczas, gdy wypełnienia weksla nastąpiło wprawdzie zgodnie z porozumieniem wekslowym, ale dłużnik podnosił zarzuty wynikające ze stosunku podstawowego. Weksel zabezpiecza jedynie wierzytelność cywilną wynikającą z umowy, a dłużnikowi przysługują przeciwko roszczeniu wekslowemu te wszystkie zarzuty, jakie przysługują mu przeciwko roszczeniu cywilnemu.

W niniejszej sprawie powódka złożyła do akt podpisany przez pozwanego weksel oraz podpisany przez niego, ale niewypełniony druk deklaracji wekslowej dotyczącej zabezpieczenia umowy pożyczki. W uzasadnieniu pozwu wskazała, że suma wekslowa stanowi szkodę poniesioną przez nią w związku z nienależytym świadczeniem przez pozwanego usług doradztwa finansowego. Pozwany w bardzo enigmatycznym i krótkim sprzeciwie od wyroku zaocznego nie kwestionował prawdziwości swego podpisu na wekslu, podniósł jedynie zarzut niezgodności wypełnienia weksla z deklaracją wekslową, wskazując, że nie zawierał umowy pożyczki z powódką. Jednocześnie nie zgłosił żadnych zarzutów odnoszących się do stosunku podstawowego leżącego u podstaw wystawienia weksla, ani nie wskazał żadnych dodatkowych okoliczności faktycznych. Nie ustosunkował się także w żaden sposób do kwestii ewentualnych roszczeń odszkodowawczych powódki.

Sąd Okręgowy, oddalając powództwo, uznał, dzieląc zarzuty pozwanego, że weksel został wystawiony niezgodnie z deklaracją wekslową. Jednocześnie zaniechał ustalenia, jakiej treści porozumienie zawarły strony, co w niniejszej sprawie stanowi okoliczność fundamentalną, zwłaszcza wobec faktu, że pozwany w sposób skuteczny wystawił weksel in blanco. Sam druk deklaracji wekslowej będący podstawą rozstrzygnięcia Sądu I instancji nie został wypełniony przez strony. Widnieje na nim tylko podpis pozwanego i jego numer PESEL, nie ma natomiast żadnych informacji odnośnie tego, jaką konkretnie pożyczkę weksel miał zabezpieczać (w jakiej kwocie, przez kogo, gdzie i kiedy udzieloną).

Takiej treści deklaracja jest niekompletna i trudno uznać ją za pisemne porozumienie wekslowe, a z jej treści w ocenie Sądu Apelacyjnego w żaden sposób nie wynikało, jakie były ustalenia stron i jakie zobowiązanie miał zabezpieczać wystawiony przez pozwanego weksel. Podkreślić przy tym należy, że uzasadnienie Sądu Okręgowego jest w zakresie ustaleń faktycznych bardzo pobieżne, ograniczając się do dwóch, krótkich zdań, co utrudnia, a wręcz uniemożliwia poddanie orzeczenia kontroli instancyjnej. Sąd I instancji całkowicie pominął w swych rozważaniach okoliczność, że pozwany własnoręcznie podpisał weksel niezupełny i wręczył go powódce, co więcej udostępnił jej swoje dane adresowe i numer PESEL, nie ustosunkował się także w żaden sposób do wezwania wykupienia weksla. Niewątpliwie wręczając powódce podpisany przez siebie weksel niezupełny pozwany wypełniał jakieś bliżej nieokreślone ustalenia, będące wynikiem zawartego między stronami porozumienia. W ocenie Sądu Apelacyjnego w niniejszej sprawie zabrakło natomiast ostatecznego ustalenia, jakiej treści porozumienie wekslowe zostało zawarte między stronami, dopiero wówczas można było stanowczo stwierdzić niezgodność wypełnienia weksla z zawartym porozumieniem, a w konsekwencji oddalić powództwo. Sama załączona deklaracja wekslowa ze względu na swą niekompletność jest niewystarczająca, aby z całą stanowczością na jej podstawie stwierdzić, że sporny weksel został wystawiony na zabezpieczenie umowy pożyczki, a tym samym jego wypełnienie w związku z roszczeniami odszkodowawczymi powódki było nieskuteczne, zwłaszcza, że pozwany, zarzucając niezgodność wypełnienia weksla z zawartym porozumieniem, nie przedstawił żadnych twierdzeń faktycznych.

Wszystkie wskazane wyżej nieprawidłowości i uchybienia Sądu I instancji skutkowały koniecznością uchylenia zaskarżonego wyroku z powodu nierozpoznania istoty sprawy. W doktrynie podkreśla się, iż nierozpoznanie istoty sprawy oznacza nierozpoznanie istoty roszczenia będącego podstawą powództwa. Występuje wówczas, gdy w toku postępowania Sąd pierwszej instancji oddalił powództwo uznając, że zaistniała przesłanka unicestwiająca roszczenie i nie rozpoznał merytorycznie podstaw powództwa (Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, pod red. T. Erecińskiego, t. 2, s. 187, Warszawa 2009). W niniejszej sprawie sąd pierwszej instancji oddalił powództwo ze względu na niezgodność wypełnienia weksla z treścią deklaracji wekslowej, nie poczynił natomiast żadnych ustaleń faktycznych co do treści porozumienia wekslowego zawartego między stronami, a tym samym rozstrzygnięcie sądu uznać należy za przedwczesne, zwłaszcza, że nie poprzedziły go konkretne ustalenia faktyczne. Wątpliwości zwłaszcza budzi i okoliczność ta wymaga wyjaśnienia przy ponownym rozpoznaniu sprawy, dlaczego pozwany wręczył powódce podpisany przez siebie weksel, skoro, jak twierdzi, umowa pożyczki nie została zawarta. Trafnie wskazuje w swej apelacji powódka, że pozwany trudni się zawodowo doradztwem finansowym, a zatem jako profesjonalista niewątpliwie był świadom konsekwencji podpisania blankietu weksla in blanco i wręczenia go drugiej stronie. Trudno przyjąć, aby nie zdawał sobie sprawy ze znaczenia tej czynności i jej skutków prawnych. Wyjaśnienia także wymagają okoliczności i cel podpisania załączonej do pozwu deklaracji (zwłaszcza, że pozostaje ona w sprzeczności z twierdzeniami faktycznymi powódki co do roszczeń zabezpieczonych wekslem).

Rozpoznając po raz kolejny sprawę Sąd Okręgowy powinien ograniczyć się tylko i wyłącznie do zbadania kwestii, czy weksel został wypełniony zgodnie z porozumieniem wekslowym, bowiem tylko takie zarzuty zostały zgłoszone przez pozwanego. Zobowiązanie wekslowe osoby podpisanej na wekslu in blanco (wręczającej ten weksel) o treści określonej w tekście powstałym na skutek wypełnienia powstaje jedynie w następstwie wypełnienia weksla in blanco zgodnie z porozumieniem co do jego uzupełnienia. Należy także wskazać, że co do zasady powódka dochodząc należności wekslowej nie miała obowiązku wskazywania okoliczności faktycznych i dowodów uzasadniających roszczenie wynikające ze stosunku podstawowego, choć w orzecznictwie taką sytuację uznaje się za w pełni dopuszczalną. Żądanie pozwu oparte jest wówczas na dwóch podstawach faktycznych i prawnych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2007 r., II CSK 495/06). Nie zmienia to jednak faktu, że to pozwany zgodnie z regułą ciężaru dowodu (art. 6 k.c.) powinien przedstawić i udowodnić wszelkie okoliczności, które miałyby przemawiać za nieistnieniem wiarygodności wekslowej. Ciężar dowodu, że weksel in blanco wypełniony został w sposób sprzeczny z porozumieniem (art. 10 i 17 prawa wekslowego), spoczywa na dłużniku wekslowym, który zarzut podniósł (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 24 października 1962 r., II CR 976/61, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2008 r., III CSK 193/07, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2008 r., V CSK 71/08). Jednocześnie trzeba mieć na uwadze okoliczność, że powódka przedstawiając w pozwie okoliczności faktyczne związane z wystawieniem weksla załączyła

dowody (podpisana deklaracja), które pośrednio zaprzeczały jej twierdzeniom. Sąd Okręgowy powinien zatem przy ponownym rozpoznaniu sprawy wyjaśnić powyższe sprzeczności.

Wprawdzie uchylenie wyroku ma charakter fakultatywny i sąd drugiej instancji może w takiej sytuacji wydać merytoryczne rozstrzygnięcie, ale w doktrynie i orzecznictwie trafnie zwraca się uwagę na związane z tym ryzyko pozbawienia stron jednej merytorycznej instancji. Należy bowiem pamiętać, iż wydanie orzeczenia merytorycznego na tym etapie może naruszyć standardy konstytucyjne dotyczące prawa do sądu oraz instancyjności postępowania sformułowane w art. 78 i 176 ust. 1 Konstytucji RP, a także wymogi określone w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w związku z art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny uwzględniając wniesioną apelację, na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu Warszawa – Praga w Warszawie do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w instancji odwoławczej w trybie art. 108 § 2 k.p.c.